

21. søndag efter trinitatis

Han kom nu atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort vand til vin.

Der var en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg i Kapernaum. Da han hørte, at Jesus var kommet fra Judæa til Galilæa, tog han hen til ham og bad ham om at komme med derned og helbrede hans søn; for han lå for døden. Da sagde Jesus til ham: »Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.« Den kongelige embedsmand svarede: »Herre, kom med derned, før mit barn dør.« Jesus sagde til ham: »Gå hjem, din søn lever.« Manden troede Jesus på hans ord og gik; og allerede mens han var på vej hjem, kom hans tjenerer ham i møde og fortalte, at hans dreng var i live. Han spurgte dem så ud om, i hvilken time han havde fået det bedre, og de svarede: »I går ved den syvende time forlod feberen ham.« Da forstod faderen, at det var sket netop i den time, da Jesus havde sagt: »Din søn lever.« Og han og hele hans husstand kom til tro.

Joh. 4,46-53

Stor tillid på vejen hjem

MOGENS G JENSEN

Tanken

En højtstående embedsmand er i nød. Han er ikke blot embedsmand. Han er en far, hvis søn er alvorligt syg. Så syg, at han snart vil dø, hvis ikke han får hjælp. Hvem skal denne embedsmand vende sig imod for at få hjælp? Han vælger ikke den letteste løsning. Han vender sig nemlig imod Jesus, der er kommet til Kana, der hvor han gjorde vand til vin, og nu befinder sig 30-40 km. fra Kapernaum, hvor embedsmanden bor. Embedsmanden er højst sandsynligt ansat hos kong Herodes. Det er derfor ikke så enkelt for ham at henvende sig til denne Jesus, som Herodes er fjendtligt stemt overfor. Alligevel vælger embedsmanden at søge hjælp hos netop Jesus.

Troen

Hovedsagen i denne beretning er egentlig ikke selve helbredelsen, hvor underfuld den så end måtte være. Nej, beretningens hovedsag er ordene: 'Manden troede Jesus på hans ord og gik.' Her har denne magtfulde embedsmand rejst to hele dagsrejser for at nedværdige sig og bede en simpel tømmersvend om hjælp. Han er kommet for at hente læge så at sige. Han havde jo rejst hele denne lange vej for at få Jesus til at følge med sig hjem og helbrede den syge dreng - sådan som han havde hørt, at Jesus havde gjort i andre tilfælde.

Men hvad sker der? Jesus siger minsandten bare: 'Gå hjem, din søn lever.' Og manden gør det faktisk. Vi kunne ellers have forventet, at denne magtfulde mand ville have sat hælene i og have forlangt, ja, beordret Jesus til at tage med sig hjem. Så tomhændet kunne han virkelig ikke stå, når han kom hjem til Kapernaum. Uden Jesus eller i det mindste en smule medicin. Hvad ville hans bysbørn ikke tænke om ham? Der ville stå IDIOT på ryggen af ham. Hvis embedsmanden har tænkt sådan, hører vi i hvert fald ikke om det. Embedsmanden beder Jesus om at følge med til Kapernaum. Men han accepterer Jesus på hans ord og går alene hjem.

Denne enkle sætning viser os, hvad tro er. Tro er tillid til Jesus og hans løfter! Prøv at se denne embedsmand for dig på rejse fra Kana til Kapernaum, tomhændet bare med et løfte om sønnens helbredelse. Forestil dig, hvad der sker inde i hovedet på ham på disse to dages rejse mellem de to byer. Var det ikke bare et billigt svar, denne Jesus gav? Var hans ord: 'Gå hjem, din søn lever,' ikke bare en måde at slippe af med ham på, for i virkeligheden er Jesus lige så magtesløs, som alle andre er det, når de møder sygdom? Var han i virkeligheden blevet spist af med nogle flotte ord? Vi kan vel ikke fortænke ham i at tænke sådan.

Om han har gjort det, ved vi ikke. Men vi ved, at vi også er på en rejse, og at vi fristes til at tænke sådanne tanker. Vi har mødt Jesu løfter, da vi blev døbt. Løfter om et evigt liv og en opstandelse. Og nu er vi så på vej hjem – hjem fra dette løfte af Jesus og på vej til opfyldelsen af løftet. Vejen fra dåben til de evige boliger er slet ikke ukompliceret. Fx ligger der i vores kultur og hele opdragelse, at vi vil kunne se, førend vi tror. Sådan er det, tænker vi. I hvert fald i teorien. Men hele vores praksis fortæller en anden historie. For i praksis, er det sjældent, at vi kræver beviser for noget, førend vi viser tillid. Vi tager gladelig med bussen og stoler på, at chaufføren får os sikkert frem til vores bestemmelsessted. Vi lader os fylde med ukendte kemikalier efter lægens recept uden først at forhøre os om sammensætningen. Hele vores daglige liv vil blive nulstillet, hvis ikke vi viser tillid. Vi er faktisk ret naive og godtroende, når det kommer til stykket. Eller sagt mere positivt: vi er tillidsfulde.

Vi må erkende, at vejen fra dåb til det evige liv er lang, også meget længere end vejen er fra Kana til Kapernaum. Og Jesu disciple kan undervejs komme i tvivl om det hele. Men det er jo netop derfor, vi har kirken, søstres og brødres fællesskab. Vi er ikke alene! Vi kan støtte os til de helliges fællesskab, når vejen bliver tung at gå. Og vi har nadveren, det måltid, hvor han selv er til stede iblandt os. Ikke så mærkeligt at nadveren fra gammel tid er kaldt 'cibus viatorum', de vejfarendes proviant. Trosvandringens rasteplads. Så sendes vi

hjem fra kirke. Men heller ikke derhjemme er vi alene. Vi kan tale med vores himmelske far i daglig bøn, som et barn taler med sin far. Med ham kan vi drøfte, når vi er faret vild på hjemvejen eller er kommet i tvivl om Jesu løfter til os.

Beviser får vi aldrig, men han giver dog sine vandringsmænd nogle hints af og til. Sådanne livstegn kan godt være overnaturlige, men behøver ikke være det. Et vidnesbyrd om sådan et livstegn fortæller den norske biskop Per Lønning. I 1976 nedlagde han sit bispeembede i protest mod den norske regerings nye abortlov. Han har selv fortalt, hvordan han havde det morgenen inden embedsnedlæggelsen. Han skriver: 'Efter en urolig nat gik jeg nærmest nedbrudt dagen i møde: hvorledes ... skulle jeg klare at slæbe mig frem til morgendagen? Familien sad samlet til morgenandagt, og min datter åbnede den andagtsbog, vi brugte hver dag, og begyndte at læse på dagens side: 'Derfor må I ikke være bekymrede for dagen i morgen, for dagen i morgen skal bekymre sig om det, der hører den til.' Per Lønning fortsætter: 'Jeg ved inderlig godt, at vantroen smiler: er du overtroisk, lader du dig narre af rene, skære tilfældigheder? Jeg kender alle indvendingerne. Og alligevel kan ingen fornuft i verden hindre, at den oplevelse blev en overvældende styrkelse af troen, og det i en situation, da det var hårdt tiltrængt. Troen kræver ingen støtte. Men det sker, at Gud i sin gavmildhed giver støtten alligevel.'

Udfordringen

Hvor befinder du dig på rejsen hjem mellem løftet i dåben og dit bestemmelsessted?